



Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.234/2024/6.

A Kúria Pkk.VIII.24.634/2023/2. számú kijelölő végzése alapján eljáró Debreceni Ítéltábla a Semjén Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Semjén István ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) felperesnek – a Kardos, Pető és Törőcsik Társas Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Törőcsik Tamás ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) alperes ellen vagyoni hányad rosszhiszemű átruházása miatti felelősség megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2024. április 26-án meghozott 7.G.40.001/2024/10. számú ítélete ellen a II. rendű felperes részéről 11. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 3 810 000 (Hárommillió-nyolcszáztízezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára az ítélet meghozatalának dátumát követő 60. napig 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 2024. április 26-án meghozott, 10. sorszámu ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 12 700 000 forint perköltséget, az államnak pedig az ítélet jogerőre emelkedéséről számított 60 napon belül 1 500 000 forint eljárásí illetéket.

[2] Az ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes 2004. március 26-tól 2009. december 27-ig minősített többségi befolyással rendelkező tagja volt a ADÓS NEVE-nak (a továbbiakban: adós). A tulajdoni részesedését az adós elleni csődeljárás megindításának kezdőidőpontja (2010. április 29.) előtt – 2009. december 27-én – átruházta három gazdasági társaságra. Az eredménytelenül zárult csődeljárást követően az adóssal szemben 2010. augusztus 13-i kezdő időponttal megindult felszámolási eljárásban a felperes hitelezőként vett részt, a bejelentett hitelezői igényéből az adós felszámolója 1 204 818 607

forint összegű követelést „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 57. §-a (1) bekezdésének f) pontjába, 73 933 449 forint összegű követelést pedig a Cstv. 57. §-a (1) bekezdésének g) pontjába tartozó követelésként vett nyilvántartásba. A felperes a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett követeléseit 2021. december 6-án a KORÁBBI I. RENDŰ FELPERES NEVE-ra (a továbbiakban: korábbi I. rendű felperes) engedményezte, aki a felszámolási eljárás során hitelezőként nem jelentkezett be, illetve nem került nyilvántartásba-vételre. Az adós ellen indult felszámolási eljárást a Szegedi Törvényszék a 2021. december 22-én jogerőre emelkedett végzésével befejezte, amely végzés közzétételére 2022. február 18-án került sor.

[3] A jelen pert a felperes és a korábbi I. rendű felperes 2022. május 18-án indították és az eredeti keresetükben azt kérték, hogy a bíróság a Cstv. 63/A. §-a alapján kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a korábbi I. rendű felperesnek 1 208 752 056 forintot. Az alperes az ellenkérelmében elsődlegesen alaki védekezést terjesztett elő, melyben a felperes és a korábbi I. rendű felperes perindítási jogosultságának hiányára hivatkozással az eljárás megszüntetését kérte. Emellett az alperes érdemben is vitatta a kereset megalapozottságát, azon belül pedig – egyebek mellett – vitatta a Cstv. jelenleg hatályos 63/A. §-ának a perben történő alkalmazhatóságát.

[4] Az elsőfokú bíróság az alperes alaki védekezését megalapozottnak találta, ezért a 2023. február 27-én meghozott .../19. számú végzésével az eljárást megszüntette. E végzés ellen a felperes és a korábbi I. rendű felperes részéről előterjesztett fellebbezés alapján eljáró Debreceni Ítélőtábla a 2024. január 22-én meghozott .../4. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta és mellőzte az eljárás megszüntetését, valamint „a felperesek” perköltség fizetésére kötelezését.

[5] Az újra indult elsőfokú eljárásban a felperes bejelentette, hogy a korábbi I. rendű felperes a felszámolási eljárás alatt rá engedményezett követelést 2024. április 8-án „visszaengedményezte”, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a 10-I. sorszámon meghozott végzésével a korábbi I. rendű felperest – kérelmére és az alperes hozzájárulásával – a perből elbocsátotta, a felperes pedig a keresetét akként módosította, hogy az alperest a maga javára kérte kötelezni 1 208 752 056 forint megfizetésére a Cstv. 63/A. §-ának a keresetlevél benyújtásának időpontjában hatályos rendelkezése alapján.

[6] Az alperes a felperes módosított keresetének az elutasítását kérte. Mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy a perben a Cstv. 63/A. §-ának nem a keresetlevél benyújtásakor hatályos, hanem a vagyoni részesedése átruházásának időpontjában hatályban volt rendelkezéseit kell alkalmazni, amely szabályok szerint a többségi részesedését értékesítő tag felelőssége csak akkor vizsgálható, ha az adós ellen indult felszámolási eljárást cégbírószági megszüntetési eljárás előzte meg. Az adott esetben azonban ilyen eljárás – nem vitásan – az adóssal szemben nem volt folyamatban, ezért a bíróságnak – jogalap hiányában – érdemben el kell utasítania a felperes keresetét.

[7] A felperes vitatta az alperesnek a perben alkalmazandó jogszabállyal kapcsolatos álláspontját és állította, hogy a Cstv. 2017. évi módosításával a jogalkotó valamennyi folyamatban lévő eljárásban meg kívánta teremteni a vagyoni hányadát rosszhiszeműen átruházó volt tag felelősségre vonásának lehetőségét, a Cstv. 83/R. §-ában foglalt hatályba léptető rendelkezésekkel pedig ennek a jogszabályi alapját is megteremtette azzal, hogy a módosított szabályokat a 2017. évi XLIX. törvény hatályba lépését követően megkezdett eljárási cselekményekre is alkalmazni rendelte.

[8] Az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jog kérdésében az alperes érvelésével értett egyet, ezért a 10. sorszámon meghozott ítéletével a keresetet elutasította. Álláspontja

szerint az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a Cstv. módosítások tekintetében meg kell különböztetni, hogy azok anyagi jogi vagy eljárásjogi rendelkezéseket érintenek-e. Anyagi jogi kérdésben pedig a Cstv. 83/R. §-a (1) bekezdésének *b)* pontja alkalmazandó, amely szerint a módosított rendelkezéseket a 2017. évi XLIX. törvény hatályba lépését követően keletkezett tényekre és megkezdett intézkedésekre kell alkalmazni. Ez pedig a perbeli esetben azt jelenti, hogy az alperes felelősségét a vagyoni részesedése átruházásáért – miután arra 2009-ben került sor – az erre vonatkozó szerződés megkötésekor hatályos Cstv. szabályok alapján kell elbírálni. A Cstv. 63/A. §-ának az átruházás időpontjában hatályos szabályai értelmében pedig a perindításnak feltétele az is, hogy a felszámolási eljárást cégbírószági megszüntetési eljárás előzze meg, amely feltétel a jelen ügyben nem valósult meg.

[9] A pernyertes alperesnek „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-a alapján megítélt, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó perköltség összegét az elsőfokú bíróság „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. §-ára hivatkozással, a pertárgy értékéhez és a kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodóan 10 000 000 forint + áfa összegben állapította meg.

[10] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan pedig az elsőfokú ítélet akkénti megváltoztatását kérte, hogy az ítéltábla az alperes javára megítélt elsőfokú perköltség összegét legfeljebb 3 000 000 forint + áfa összegre mérsékelje.

[11] A fellebbezése jogdogmatikai indokolása körében előadta, hogy az alperes úgy értékesítette 2009-ben az adós gazdasági társaságban meglévő tulajdoni részesedését, hogy teljes mértékben tisztában volt az adós fizetéseképtelenségével és az átruházás oka éppen a tagnak az akkor hatályos Cstv. 63. §-a (2) bekezdésében rögzített felelőssége alóli mentesülése volt, tehát az a magatartás, amelynek a jogalkotó a Cstv. szabályainak folyamatos szigorításával jól érzékelhetően és felismerhetően gátat kívánt szabni. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Cstv.-t módosító 2006. évi VI. törvény, a 2011. évi CXCVII. törvény és a 2017. évi XLIX. törvény indokolásában foglaltakra és állította, hogy az elsőfokú bíróság jogértelmezése kifejezetten ellentétes az azokban megnyilvánuló jogalkotó akarattal, a jogalkotás fejlődésével, a fokozódó hitelezővédelmi törekvésekkel.

[12] A felperes állítása szerint tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság a Cstv. 83/R. §-ában foglalt rendelkezéseket is. A Cstv.-t módosító 2017. évi XLIX. törvényhez fűzött indokolásból ugyanis az állapítható meg, hogy a módosításra – egyebek mellett – azért került sor, mert a jogalkotó felismerte, hogy a korábbi szabályozás indokolatlanul szűkítette le a vagyoni részesedését rosszhiszeműen átruházó volt tag felelősségét azokra az esetekre, amelyeknél a részesedés átruházását cégbírószági megszüntetési eljárás előzte meg. Ezért a Cstv. 83/R. §-ának (1) bekezdésében foglalt átmeneti szabály beiktatásával a jogalkotó – annak helyes értelmezése szerint – a törvény (Cstv.) hatálya alá tartozó eljárási cselekményekre már a módosított szabályokat rendelte alkalmazni. A keresetlevél benyújtása pedig nyilvánvalóan ilyen új eljárási cselekménynek minősül, amelynek következtében a jelen perben a Cstv.-nek már a 2017. évi XLIX. törvénnyel módosított szabályait kell alkalmazni. Helytelen tehát az elsőfokú bíróságnak az a megközelítése, amely szerint a perben alkalmazandó jogszabály meghatározása során nem a kereset előterjesztését, mint új eljárási cselekményt, hanem a már megindított perben vizsgálandó anyagi jogi tény, az üzletrész értékesítését kell figyelembe venni, ezáltal pedig az alkalmazandó jog

meghatározása során nem a Cstv. 83/R. §-a (1) bekezdésének *a)* pontját, hanem a *b)* pontját kell irányadónak tekinteni. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részéről elkövetett ez az eljárási szabálysértés az ügy érdemi eldöntésére kihatott, ezért az a Pp. 381. §-a alapján az ítélet hatályon kívül helyezését is szükségessé teheti, amennyiben azt az ítéltábla a másodfokú eljárásban nem látja orvosolhatónak.

[13] A felperes állítása szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Pp. 346. §-ának (5) bekezdésében foglaltakat is, mivel az ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy az abban található megállapítások, illetve következtetések miből erednek.

[14] Az elsőfokú ítéletben hivatkozott eseti döntésekkel kapcsolatban állította, hogy azok a jelen ügyben még analógiaként sem szolgálhatnak iránymutatásul, mivel azok vagy nem a Cstv. 63/A. §-a alapján, vagy a Cstv. 2017. évi módosítását megelőzően kerültek meghozatalra.

[15] A harmadlagos fellebbezési kérelme indokaként előadta, hogy a jogalkotó az Ükr. 3. §-a szerinti összegeket az elsőfokú polgári peres eljárás egésze vonatkozásában rögzítette úgy, mint az ügyvédi munkadíj általa helyesnek, elégségesnek és általánosságban véve arányosnak tartott mértékét. A jelen esetben azonban az elsőfokú eljárásban bizonyítás lefolytatására mind a kereset, mind az ellenkérelem vonatkozásában legfeljebb részlegesen került sor, az elsőfokú bíróság a keresetetösszességében nem is vizsgálta, a döntése jogkérdésen alapult. Ezért véleménye szerint a jelen esetben indokolt az Ükr. 3. §-ának (6) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazásával az ügyvédi munkadíj mérséklése. Ennek alátámasztására hivatkozott a Szegedi Ítéltábla .../3. számú, a Debreceni Ítéltábla .../6. számú határozataira, valamint az ÍH2022.58. számú eseti döntésre.

[16] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte. Mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy a felperes fellebbezését az elsőfokú bíróság végzése ellen terjesztette elő és abban a végzés elleni eljárási szabályra (Pp. 389. §) hivatkozott, amiből – álláspontja szerint – az következik, hogy az elsőfokú bíróság részéről meghozott 10. sorszámú ítélet ellen a felperes nem terjesztett elő fellebbezést, így az érdemben nem is vizsgálható.

[17] Arra az esetre, ha az ítéltábla a felperes fellebbezését mégis érdemben bírálná el előadta, hogy a felperes mindhárom fellebbezési kérelme alaptalan. Az elsődleges fellebbezési kérelem tekintetében fenntartotta és részben megismételte az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtett, a perben alkalmazandó joggal kapcsolatos érvelését, amelynek alátámasztására az ellenkérelmében ismételten hivatkozott a Kúria .../4., .../4. és .../7. számú precedensképes határozataira, valamint a BDT2012.2620. számú eseti döntésre.

[18] A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú bíróság – a felperes állításával ellentétben – nem szegte meg az elsőfokú eljárás lényeges szabályait, ellenkezőleg – az elsődleges fellebbezési kérelem kapcsán már kifejtettek szerint – a Pp. előírásainak megfelelően járt el a perben alkalmazandó jog meghatározása során. Megjegyezte ugyanakkor, hogy abban az esetben, ha az ítéltábla az alkalmazandó jog kérdésében a felperes álláspontját fogadná el, úgy indokolt lenne az elsőfokú eljárás megismétlése, figyelemmel arra, hogy a Cstv. 63/A. §-a szerinti kimentési okokra történt hivatkozásai tekintetében az elsőfokú bíróság – helyesen – mellőzte a bizonyítás lefolytatását, az alkalmazandó jog eltérő megállapítása esetén azonban ez nem lenne mellőzhető.

[19] A harmadlagos fellebbezési kérelem tekintetében a Pp. Nagykommentárjában, a BH1980.135. számú és a BDT2023.4651. számú eseti döntésekben, valamint a Kúria .../6. számú határozatában foglaltakra hivatkozással állította, hogy az elsőfokú bíróság a jogi képviselőjének a perben, illetve a perhez kapcsolódóan elvégzett ügyvédi tevékenységét,

terjedelmét, időigényességét, továbbá a pertárgy értékét és a perköltség meghatározásához kapcsolódó bírói gyakorlatot figyelembe véve, megalapozottan és jogszerűen állapította meg a neki járó perköltséget, ezért annak mérséklése nem indokolt.

[20] A felperes az alperes fellebbezési ellenkérelmére észrevételt tett, amelyben egyrészt elismerte, hogy a fellebbezése elírást (is) tartalmazott, másrészt állította, hogy a fellebbezésében mindhárom fellebbezési kérelme jogcímét helyesen jelölte meg és helytállóan határozta meg a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítélet számát is, ezért a fellebbezése érdemben elbírálható.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében előadottakra utalással az elsődleges fellebbezési kérelme megalapozottságának alátámasztására – a korábban előadottakon túl – hivatkozott „A jogalkotásról” szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. §-ára, valamint az Alkotmánybíróság 3151/2013. (VI.24.) AB határozatára, az azokban foglaltakra tekintettel pedig állította, hogy a jogalkotónak lehetősége van meghatározott esetben kógens és egyértelmű törvényi rendelkezések alapján az új jogszabályi rendelkezések alkalmazását már folyamatban lévő ügyekben is előírni. Kiemelte továbbá, hogy a Cstv. 2017. évi módosítása a szankcionálni rendelt magatartás körében a korábbi szabályozáshoz képest tényleges hátrányt nem eredményezett, miután a fizetéseképtelenné vált társaság tagjának a felelőssége a korábbi szabályozás alapján is fennállt és a módosítással a jogalkotó csak egy olyan jogintézményt (az ún. megszüntetési eljárást) emelte ki a jogszabály szövegéből, amelynek a tagi részesedés átruházása és az ennek folytán a tagi felelősség alól mentesülés körében semmilyen jelentősége nem volt.

[22] Egyebekben fenntartotta a fellebbezésében előadottakat.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján – az (1) bekezdésében foglalt feltételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] A fellebbezés alaptalan.

[25] Az ítéltábla először az alperesnek a fellebbezési ellenkérelmében előterjesztett, tartalma szerint a fellebbezés visszautasítására irányuló kérelmét vizsgálta és azt alaptalannak találta. A felperes fellebbezése ugyanis – az alperes érvelésével ellentétben – megfelelt a Pp. 371. §-ában előírtaknak, mivel abból megállapítható volt, hogy azt a felperes az elsőfokú bíróság 10. sorszámú ítélete ellen nyújtotta be, abban határozott fellebbezési kérelmet terjesztett elő és megjelölte annak indokait, valamint azokat az anyagi és eljárási jogszabálysértéseket, amelyekre a fellebbezési kérelmét alapította. Tény, hogy a fellebbezése első oldalának utolsó három bekezdésében a felperes végzésként jelölte meg az általa támadott határozatot, a fellebbezés egészéből azonban kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy ez csupán elírás és a fellebbezése valójában a beadványa egyéb részeiben megjelölt, az elsőfokú bíróság részéről 10. sorszámon meghozott ítélet ellen irányult.

[26] Ezért az ítéltábla a felperes fellebbezését érdemben bírálta el, melynek során a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján nem lépte át a fellebbezés, illetve a fellebbezési ellenkérelem korlátait, mivel nem észlelt olyan, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely a Pp. 370. §-a (2)-(4) bekezdései alapján erre okot adott volna.

[27] A másodfokú eljárás ekként meghatározott kereteire tekintettel a fellebbezés elbírálása során az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes

keresetét a Cstv. 63/A. §-ának a keresetlevél benyújtásakor (2022. május 18.) hatályos szabályai, vagy az alperes vagyoni részesedésének átruházására vonatkozó szerződés megkötésének időpontjában (2009. december 27.) hatályban volt rendelkezései alapján kell-e elbírálni. E tekintetben pedig az ítéltábla teljes mértékben egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a tagok (vezető tisztségviselők) felelősségének megállapítására vonatkozó jogszabályok változása esetén a felelősség megállapítására irányuló keresetet – eltérő rendelkezés hiányában – a felelősség megállapításának alapjául szolgáló tagi (vezető tisztségviselői) magatartás tanúsításának időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések alapján kell elbírálni. Ez az értelmezés áll összhangban egyrészt a Jat. 2. §-ának (2) bekezdésében foglalt azzal a rendelkezésével, amely szerint jogszabály a hatályba lépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint nem vonhat el, vagy korlátozhat jogot és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé, másrészt a Jat. 15. §-ának (1) bekezdésében foglalt azzal a rendelkezéssel, hogy a jogszabályi rendelkezést – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a hatályba lépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint megkezdett eljárási cselekményekre kell alkalmazni.

[28] Ezzel összefüggésben az ítéltábla kiemeli, hogy a Cstv. 63/A. §-ának azok a rendelkezései, amelyek a részesedését átruházó volt tag felelőssége megállapításának szempontrendszerét határozzák meg, anyagi jogi rendelkezések. A Jat. 2. §-ának (2) bekezdésében és a 15. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekből következően pedig a tag felelőssége nem állapítható meg olyan anyagi jogi rendelkezés alapján, amelyet a felelősség alapjául szolgáló magatartás tanúsításának időpontjában hatályban volt jogszabály még nem tartalmazott, így azt a vagyoni részesedését átruházó volt tag sem ismerhette. Az ezzel ellentétes jogértelmezés egyrészt sértené a jogbiztonságot, másrészt lehetetlenné tenné a jogalanyok önkéntes jogkövetését.

[29] Ehhez kapcsolódóan az ítéltábla rámutat arra is, hogy téves a felperesnek az a hivatkozása, hogy a Cstv. 63/A. §-ának 2017. évi módosítása – a 2009. évi szabályozáshoz képest – nem eredményezett „indokolatlan hátrányt” a volt tagra nézve. Egyrészt ugyanis a felperes figyelmen kívül hagyta, hogy nem a 2017. évi XLIX. törvény, hanem a 2011. évi CXCVII. törvény mellőzte a Cstv. 63/A. §-ából a cégbírósi megszüntetési eljárás lefolytatásának követelményét. Másrészt pedig ennek a feltételnek az elhagyása terhesebb a volt tagra nézve, hiszen az így módosított jogszabálysöveg kevesebb feltétel fennállása esetén is lehetővé teszi a perindítást vele szemben.

[30] Alapítan a felperesnek a Cstv. 83/R. §-ában foglalt rendelkezés téves értelmezésével kapcsolatos fellebbezési érvelése is.

[31] A Cstv. 83/R. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis a Cstv.-nek a 2017. évi XLIX. törvénnyel megállapított rendelkezéseit – a (2)-(3) bekezdésben meghatározott kivétellel, valamint a (4) és (5) bekezdésben foglaltak figyelembevételével – a 2017. évi XLIX. törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell

a) a 2017. évi XLIX. törvény hatályba lépését követően megkezdett eljárási cselekményekre,

b) a 2017. évi XLIX. törvény hatályba lépését követően keletkezett tényekre és megkezdett intézkedésekre, valamint

c) a felszámolási eljárásokban a 2017. évi XLIX. törvény hatályba lépését követően megkezdett vagyonértékesítésre.

[32] A vagyoni hányadát rosszhiszeműen átruházó volt tag felelősségének megállapítása iránt indított perben a kereset alapjául szolgáló releváns tény a tagi részesedés átruházása, amellyel kapcsolatban a jogalkotó – összhangban a Jat. 2. §-ának (2) bekezdésébe

és a 15. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezésekkel – a 2017. évi XLIX. törvény hatályba lépésére vonatkozó szabályok megalkotása során úgy rendelkezett, hogy arra csak akkor lehet a módosított szabályokat alkalmazni, ha az a 2017. évi XLIX. törvény hatályba lépése után keletkezett. Ebből következően pedig a módosítás hatályba lépése előtt történt átruházásokra – mint a módosítás hatályba lépése előtt keletkezett tényre – az új (módosított) felelősségi szabályokat nem lehet alkalmazni.

[33] Alapítanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében a Pp. 346. §-ának (5) bekezdésében foglaltak megsértésére is. A fellebbezéssel támadott ítélet indokolásából ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a vagyoni részesedés átruházását – helyesen – a kereset alapjául szolgáló releváns ténynek tekintette és erre figyelemmel tartotta a jelen ügyben alkalmazhatónak a Cstv. 83/R. §-a (1) bekezdésének *b)* pontját. Az pedig, hogy a perben megítélendő tények közül miért az átruházás tényét és annak időpontját tekintette relevánsnak, további indokolást vagy magyarázatot nem igényelt, hiszen egyértelmű, hogy a jogalkotó ehhez a jogi tényhez kapcsolta a jelen perben alkalmazni kért jogkövetkezményt: a volt tag korlátozott felelősségének az áttörését.

[34] Az elsőfokú ítéletben hivatkozott eseti döntések a részesedését átruházó volt tag felelősségének megállapítására irányuló keresetek elbírálása során alkalmazandó jog meghatározására vonatkozó általános megállapításokat tartalmaztak, ezért azok a jelen perben attól függetlenül figyelembe vehetők voltak, hogy nem minden esetben a Cstv. 63/A. §-ához, illetve annak a jelen perben vizsgált időállapotához kapcsolódtak. Ezért az eseti döntésekben kifejtettek figyelembevételét a felperes ugyancsak alapítanul sérelmezte a fellebbezésében.

[35] Nem találta alaposnak az ítéltábla a felperes harmadlagos, az alperes javára megítélt perköltség összegének leszállítására irányuló kérelmét sem.

[36] Az adott esetben az alperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó perköltségét az Ükr. 3. §-a (2) bekezdésének *c)* pontja alapján 14 287 521 forintban számította fel (5. számú irat A/2. számú melléklete). Az elsőfokú bíróság az ítéletében a pernyertes alperest megillető perköltség összegét „a pertárgy értékéhez és a kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodóan, annak arányában” 12 700 000 forintban állapította meg. Az elsőfokú bíróság tehát – bár erre a határozata indokolásában nem tett utalást – az alperesnek ügyvédi munkadíj címén járó perköltség összegének meghatározása során alkalmazta az Ükr. 3. §-ának (6) bekezdésébe foglalt rendelkezést és mérsékelte az alperesnek az Ükr. 3. §-a (2) bekezdésének *c)* pontja alapján megállapítható ügyvédi munkadíj összegét. Ezért a felperes harmadlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság által már mérsékelte ügyvédi munkadíj összegének további mérséklésére irányult, amit a felperes azzal indokolt, hogy az – figyelemmel arra, hogy a kereset és az ellenkérelem érdemi vizsgálatára nem került sor – nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A felperesnek ez az állítása azonban nem helytálló, hiszen az elsőfokú bíróság a keresetet és az ellenkérelmet is érdemben bírálta el, az ahhoz szükséges mértékben pedig az eljárást teljes egészében lefolytatta. Az alperes az érdemi ellenkérelmében a védekezését arra az esetre is teljeskörűen előterjesztette, ha az elsőfokú bíróság az alkalmazandó joggal kapcsolatos – elsődleges – védekezését alapítanul találná és előterjesztette az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványait is. Ezért a felperesnek az alperes részéről a vonatkozó jogszabályok szerint szabályszerűen felszámított perköltség további mérséklésének indokaként megjelölt hivatkozásai alapítanul voltak.

[37] Ezzel összefüggésben az ítéltábla rámutat arra is, hogy az Ükr. 3. §-ának (3) bekezdésére hivatkozással felszámított ügyvédi munkadíj összegét a bíróságnak a per

tárgyának értéke és a kifejtett ügyvédi tevékenység alapján kell megállapítania. Ez utóbbi vizsgálata során azonban a bíróságnak a kifejtett ügyvédi tevékenység eljárásjogi szempontú, nem pedig tartalmi értékelését kell elvégezni (Kúria .../6. számú határozat 43. és 45. pontja). A jelen ügyben pedig az ítéltábla a kimagasló perérték (1 208 752 056 forint) és az alperesi képviselő tevékenységének eljárásjogi szempontú értékelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy nem indokolt az elsőfokú bíróság részéről megállapított ügyvédi munkadíj további mérséklése.

[38] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[39] A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a felperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét a Pp. 83. §-ának (4) bekezdése alapján maga köteles viselni.

[40] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes köteles továbbá megtéríteni az alperesnek az általa az Ükr. 3. §-a (2) bekezdésének c) pontjára és (5) bekezdéseire hivatkozással felszámított, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a 3. §-ának (6) bekezdésében foglaltak alkalmazásával 3 000 000 forint + áfa összegben határozta meg figyelemmel arra, hogy a másodfokú eljárás során tárgyalás tartására nem került sor, ezért az alperes jogi képviselőjének tevékenysége a fellebbezési ellenkérelem elkészítésére és benyújtására terjedt ki.

[41] A felperes „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. §-a (1) bekezdésének v) pontján alapuló illetékfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett, az ugyanezen jogszabály 46. §-ának (1) bekezdésébe meghatározott mértékű fellebbezési eljárási illetéket köteles továbbá megfizetni az államnak a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése, valamint „A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költségek megfizetéséről” szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése alapján.

Debrecen, 2025. január 16.